

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000410 10 Кж
Бања Лука, 23.9.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог З. Б., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези са ставом (1) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог Д. С., адвоката из Т., изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 000410 09 К од 16.07.2009. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и бранилац оптуженог, донио је дана 23.9.2010. године

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог З. Б. и пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 000410 09 К од 16.07.2009. године, потврђује.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 00000410 09 К од 16.07.2009. године оптужени З. Б. оглашен је кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези са ставом (1) и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. На основу члана 99. став (4) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка, а на основу члана 108. став (3) истог Закона оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе је благовремено изјавио бранилац оптуженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у одлуци о казни и оптуженом изрекне условна осуда.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаним у жалби, а овакву жалбу и приједлоге из жалбе подржао је и

оптужени. Републички тужилац је предложила да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у дијелу који се жалбом побија, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број: 100/09 од 10. новембра 2009. године - у даљем тексту: ЗКП), те је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Приговори жалбе браниоца оптуженог свде се на исказано становиште манифестовано у тврдњи да само на исказу свједока Д. Р. и А. В. побијана пресуда изводи закључак да је постојао договор за извршење кривичног дјела између оптуженог и свједока (оптуженог) Д. Р., да је овакав договор „потврђен“ само исказом свједока, али не и исказом оштећеног, који то никад није тврдио и да је исказ свједока Д. Р., у коме је максимално теретио оптуженог Б., лажан и дат са циљем да му се изрекне што блажа санкција. Жалба исказ овог свједока супроставља исказима оптуженог Б., па и оптуженог П., сматрајући да је првостепени суд требао повјеровати овим исказима, који су у суштини, идентични, увјерљиви и логични. У сегменту побијања одлуке о казни жалба посебно апострофира да се оптуженом Б., иако није знао због чега одлали на мјесто извршења дјела, обзиром да га је Р. довео у заблуду, да је изразио искрено кајање, да није склон вршењу кривичних дјела, примјерног је понашања и породичан је човјек, а изриче му се већа казна. Жалба браниоца оптуженог посебно истиче да би се и условном осудом остварила сврха кажњавања.

Супротно становишту жалбе, анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је чињенично стање и погрешно и непотпуно утврђено.

Побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама, она је правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока управо на начин како то прописује одредба члана 295. и члана 304. став (7) ЗКП и дала правилну оцјену тих исказа, због чега се супротне тврдње жалби не могу прихватити као основане. Наиме, побијана пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, доводећи их у везу са записником о увиђају, фотодокументацијом, записником о привременом одузимању предмета и другим provedеним доказима, извела правилан закључак да је оптужени на начин поближе описан у изреци те пресуде извршио кривично дјело за које је оглашен кривим, јасно образлажући појединачне радње оптуженог. Стога нема мјеста аргументима жалби, наведеним уз приговоре чињеничној основи побијане пресуде, супстанцираним у наводима да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице, а посебно да није утврђено постојање договора између оптуженог и свједока Д. Р., што уосталом не представља битан елемент кривичног дјела разбојништва. Насупрот овим приговорима и овај суд налази да за своја утврђења побијана пресуда има довољно упоришта у изведеним доказима. Ово из ралога што докази на којима се заснива побијана пресуда у сегменту утврђења дјелатности оптуженог, и по

оцјени овог суда, представљају поуздану основу за такав закључак. Ту се прије свега имају у виду искази свједока – оштећеног А. В. и свједока Д. Р., а дјелимично и исказ оптуженог као свједока. Кључне тврдње оптужбе у погледу учествовања оптуженог Б. у радњи извршења потврдио је свједок Д. Р. Овај свједок у свом исказу на главном претресу пред првостепеним судом, увјерљиво и детаљно описује начин и околности под којима је дјело извршено, наводећи да су се он и оптужени Б. договорили да узму новац од оштећеног, да су до куће оштећеног отишли аутомобилом у коме је остао Г. П., да је З. Б. држао за руке оштећеног кога су везали завојем, да је он, Р. отишао у кућу гдје је пронашао новац, вратио се са пронађеним новцем, рекао оптуженом Б. да је пронашао новац након чега су заједно напустили лице мјеста. Вјеродостојност исказа овог свједока, а како то правилно закључује побијана пресуда, потврђена садржајем исказа свједока – оштећеног А. В., који наводи да су га двије особе обориле на земљу, па га је један држао за руке, а другу му је препипао одјећу, па кад ништа у одјећи није нашао дигли су га на ноге и везали за шљиву завојем, па је један остао код њега држећи га за руке да се не би ослободио, а други је отишао у кућу одакле је, како је то оштећени касније утврдио, из новчаника оштећеног узео и присвојио готовог новца око 788-789 КМ. Када се ови искази свједока доведу у везу са исказом оптуженог као свједока, а посебно исказом оптуженог датог у поступку спровођења истраге, те материјалним доказима (записник о увиђају ПС Т. број: 11-3/02-1251/04 од 16.10.2004. године, са пратећом фотодокументацијом и записник о привременом одузимању предмета ЦЈБ Д. од 18.10.2004. године из кога је видљиво да је из ПМВ марке „Мерцедес“, кога је користио Д. Р., одузет један „Колико“ завој, односно завој идентичан оном завоју који је пронађен код куће и у кући оштећеног) онда нема сумње у правилност оцјене доказа и на њима изведеног закључка побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело разбојништва, описано изреком побијане пресуде, а за које је том пресудом оглашен кривим.

Оваквим приступом у оцјени доказа побијана пресуда је наведене доказе прихватила као истините и увјерљиве, осим дјела исказа оптуженог као свједока на главном претресу, дајући при томе, и са аспекта оцјене овог суда, валидну аргументацију. Као резултат правилне и пажљиве оцјене свих доказа проведених пред првостепеним судом произилази закључак побијане пресуде о поузданости утврђења те пресуде да је оптужени починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став (2) у вези са ставом (1) и чланом 23. КЗ РС. За закључке о одлучним чињеницама при оцјени вриједносног значаја проведених доказа, побијана пресуда је дала детаљне и јасно одређене разлоге у образложењу. Те разлоге као валидно образложење прихвата и овај суд у цијелости, па се не могу прихватити као основане и аргументоване тврдње жалби које апострофирају мањкавост у оцјени вјеродостојности исказа неких свједока.

Дакле, све што је изнесено у жалби браниоца оптуженог у погледу мањкавости чињеничне основе побијане пресуде, а код аргументације коју је изнио првостепени суд у својој пресуди, заиста се не може прихватити. На основу проведених доказа првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење, а посебно за правну оцјену дјела, па супротне тврдње жалбе нису основане. Према томе чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, побијана пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи

оптуженог, чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено, па се другачија становишта жалбе не могу прихватити.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у оквиру жалбених приговора жалбе оптуженог. Супротно изнесеним приговорима жалбе, овај суд налази да је првостепени суд, правилно цијенио и све утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности и дао им је правилан значај у поступку одмјеравања казне, па се ваљаност датих разлога за такву одлуку, изнесеним приговорима жалбе, не може оспорити. Овај суд налази да је изречена казна затвора у трајању од 5 (пет) година правилно одмјерена, са аспекта значаја свих околности које су од утицаја на висину казне и да се том мјером казне може остварити општа сврха кажњавања, прописана одредбом члана 5. и 28. КЗ РС, у њеном специјалном и генералном облику.

Цјенећи наведено, овај суд налази да је жалба браниоца оптуженог неоснована, па је примјеном члана 327. ЗКП одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић